

Quan arribaran les ajudes i quines?

written by Redacció Unilateral | 25 de novembre de 2020

Els **estralls de la pandèmia** fa molt que s'estan notant, que ho està notant la població: els treballadors que han perdut la feina, els propietaris de petits comerços, els treballadors que es troben en situació d'ERTO.

Des d'inicis del 2020, la **improvisació i titubeig del govern** ha fet perillar l'economia a gran i a petita escala, com àmpliament ens arriba a través dels mitjans de comunicació. Les informacions contradictòries que s'han anat succeint juntament amb la manca de transparència en la gestió de la pandèmia, són desconcertants.

Per una banda, la responsabilitat dels governs de garantir les ajudes necessàries i de donar cobertura a una situació que ha portat a declarar l'estat d'alarma fa uns mesos i que no casa amb l'actitud d'Hisenda envers els autònoms i petits propietaris amb els quals, a qui no només no "ajornen" els impostos sinó que se'ls penalitza com si a sobre tinguessin mala fe. És a dir, l'Estat no para de causar alarma amb la situació actual, amb mesures més o menys restrictives i més o menys generalitzades, i a la vegada no allarguen la moratòria ni intenten compensar d'alguna manera la situació en què es troben molts catalans i espanyols. És en moments com aquests quan surt a la llum la realitat de les polítiques públiques.

Les **polítiques públiques**, vinculades amb la gestió i regulació de tots els àmbits de la societat i de la vida corrent, no fan més que evidenciar, a marxes forçades, que cal regeneració política per combatre costums o maneres de fer polítics, tant de dretes com de centre-esquerra, que no hi ha manera de deixar-les endarrere. Les xifres sobre la despesa militar –en els pressupostos– i despeses supèrflues, si més no en moments

de crisi, com la renovació de la flota de vehicles oficials així com altres notícies que van sortint a la llum, caldria que tinguessin un ressò en els resultats electorals o bé amb noves alternatives a valorar que “castiguessin” certes pràctiques. La manca de feina i d’oferta o negoci, en gran part, és causa de les restriccions imposades pel govern; no sembla, per tant, lògic o just que paguin justos per pecadors.

La manca de flexibilitat per part de l’estat, **amb el seu afany recaptador** que se suma a les multes imposades gratuïtament per causes infundades i partidistes, i als impostos cada vegada més incisius, portarà irremeiablement a una crisi major si no es posen mesures ben aviat, que podrien venir de l’estalvi en algunes pràctipolítiques i el canvi d’assignacions pressupostàries en conceptes. Tal com publicava el [divendres passat ElNacional.cat](#): “Hisenda –aquell organisme que publicita que som tots, però que a l’hora de la veritat no és exactament així– deu haver ingressat al voltant de 2.000 milions d’euros d’uns 630.000 autònoms, que el mes de maig passat van poder ajornar-ho durant el primer estat d’alarma donada la inactivitat manifesta i l’absència d’ingressos”. El fet que els tràmits per aprovar un decret d’ajuts al sector de la cultura de la setmana passada s’aturessin o els problemes informàtics és prou significatiu. No es pot dir que quan s’acabin s’acabaran: és lamentable i irresponsable.

També cal tenir en compte que, per part del govern català, no cal obviar que qui té responsabilitat ha de donar exemple i donar pas a nous portaveus. I també que les competències que té un govern autonòmic són les que són i, fora de procurar tenir-ne més, es penalitza les comunitats autònomes “rebels” amb la tendència a restringir-les. Tot i la promesa de Pedro Sánchez respecte a la delegació del [52% de les ajudes dels fons europeus](#), rebuts en concepte de la Covid-19, faltará veure si queda així reflectit a la pràctica i la distribució que se’n farà. Només amb un estat independent es podria triar en què invertir els diners públics, sempre que els gestors

públics facin la seva feina. Cal apostar per una bona gestió dels recursos a tots nivells i en tots els àmbits.